

Бях навършила седем години, когато извадих от куфара с дрехи ножа, увит в парче стар, мръсен плат с тъмни петна и голям възел по средата. Сестра ми Белонизия, от която съм по-голяма с една година, беше с мен. Няколко минути преди тази случка бяхме в двора на старата къща и играехме с кукли, направени от набрани предната седмица царевични кочани. Използвахме вече пожълтялата свила, за да я обличаме вместо дрехи на кочаните. Казвахме си, че куклите са нашите дъщери, дъщерите на Бибиана и Белонизия. Щом видяхме баба да се отдалечава от къщата и да минава покрай двора, се спогледахме, за да си дадем знак, че теренът е чист и че бе дошло време да открием какво Донана криеше в кожения куфар сред мръсните парцали с мирис на граниво. Тя забелязваше, че растем и ставаме любопитни, нахлувахме в стаята ѝ и я разпитвахме за разговори, които бяхме подочули, и за неща, за които не знаехме нищо – предметите в куфара ѝ да речем. През цялото време или татко, или майка ни мъмреха. Баба обаче само трябваше да ни погледне строго, за да ни изплаши и кожата ни да пламне, все едно се бяхме доближили до огнище.

Затога, когато забелязах, че се отправя към градината, се обърнах към Белонизия. Бях решена да преровя вещите ѝ. Не се поколебах и тръгнах на пръсти към стаята, за да отворя ожуления куфар, целият в петна и с голяма купчина пръст натрупала се отгоре му. Откакто се помним, той винаги е бил под леглото. Отидох лично до двора, за да шпионирам през портата и да се уверя, че бабинка Донана се тътри към гората, която се намираще след овощната и зеленчуковата градина и след пълния със стари прътове

кокошарник. По онова време вече бяхме свикнали тя да си говори сама, да иска странни неща, например някой си, който ние не успявахме да съзрем, да се махне от Кармелита, лелята, която дори не познавахме. Молеше този призрак, който обитаваше нейните спомени, да си отиде от момичетата. Бълваше несвързани думи. Разказваше за хора, които не виждахме, за духовете или близки и далечни роднини, за които никога не бяхме чували и дума. Бяхме свикнали да слушахме Донана да си мърмори из къщата, на входната врата, на път за плантацията, да си мърмори в градината, сякаш се разправяше с кокошките или с изсъхналите дървета. Аз и Белонизия се споглеждахме, прикривахме смеха си или се доближавахме до нея, без да ни забележи. Преструвахме се, че си играем с нещо наблизко, само за да можем да подслушваме и после с куклите, животните и растенията, да повтаряме това, което Донана бе изрекла съвсем сериозно. Повтаряхме и репликата, която майка беше доверила тихичко на баща ни в кухнята:

– Днес говори много. От ден на ден все повече си говори сама.

Баща ни не искаше да признае, че баба проявяваше признаци на деменция. Обясняваше, че майка му цял живот си е приказвала сама, цял живот си е повтаряла молитви и заклинания, със същата лекота, с която мислите се въртяха в главата ѝ.

Онзи ден, докато се отдалечаваше от двора, чухме гласа на Донана на фона на птичето крякане и чуруликане. Сякаш молитвите и клетвите, които изричаше и които толкова пъти ни се струваха безсмислени, бяха отнесени, отнесени от трепетното ни дишане, в очакване на прегрешението, което щяхме да извършим.

Белонизия се мушна под леглото и избута куфара. Кожата от пекари¹, която покриваше неравната пръст на пода, се насъбра под нея. Сама отворих капака му пред светналите ни погледи. Повдигнах няколко стари изхабени

---

¹ Вид бозайник, който прилича на дива свиня. Б. пр.

дрехи и други, които все още пазеха ярките си цветове. Дневната светлина ги огря, светлина, която никога не съм знаела как точно да опиша. Сред намачканото и натрупано облекло имаше мръсен парцал. В него бе увит предметът, който привлече вниманието ни така, все едно е най-ценен накит, който баба ревностно пази в тайна. Аз развързах възела, докато следях за гласа на Донана, която още беше далеч. Видях очите на Белонизия да отразяват блясъка на това, което открихме, сякаш то беше подарък, изработен от току-що извлечен от земята метал. Взех ножа, не беше нито малък, нито голям в нашите представи, и сестра ми го поиска. Не ѝ го дадох. Аз първа щях да го разгледам. Подуших го и не миришеше на граниво като останалите скрити вещи на баба, нямаше петна, нито драскотини. Вътрешният ми стремеж в момента беше да изследвам колкото се може по-подробно тайната и да не пропусна възможността да открия ползата от предмета, който блестеше в ръцете ми. Съзрях част от лицето си, отразено в едно огледало, както и това на сестра ми малко по-назад. Белонизия се опита да грабне ножа от ръцете ми и аз се дръпнах.

– Остави ме да го подържа, Бибиана.

– Чакай!

Желанието ми да усетя вкуса му бе толкова силно, че сложих острието в устата си, и почти веднага ножът рязко падна. Очите ми се ококориха и погледнах към Белонизия, която също го сложи в устата си. Освен вкуса на метал, който остана по небцето ми, усетих и този на топлата кръв, потекла от ъгъла на полуотворената ми уста. Тя покапа по брадичката ми и напои изцапания плат, в който беше увит ножът.

Белонизия извади предмета от устата си и го хвана с ръка, сякаш искаше да провери нещо. Устните ѝ се оцветиха в червено, не знам дали бе от усещането за метал, или, подобно на мен, се беше наранила, но от нейните устни също шурна кръв. Опитах се да преглътна каквото мога, сестра ми също се потърка с ръка по устатата, а очите ѝ се насълзиха и се

присвиха, докато се опитваше да се освободи от болката. Чух бавните стъпки на баба, която викаше Бибиана, Зезе, Домингас, Белонизия:

– Бибиана, не виждаш ли, че картофите са изгорели?

Миришеше на изгорели картофи, но миришеше и на метал, на кръв, която напояваше дрехите ми и тези на Белонизия.

Когато Донана повдигна завесата, отделяща къта, в който тя спеше, от кухнята, аз вече бях взела ножа от пода и го бях увила някак си в напоеното парче плат, но не бях успяла да напъхам обратно кожения куфар под леглото. Видях изумения поглед на баба, която надвеси тежката си ръка над мен и Белонизия. Чух я да пита какво правим там, защо куфарът ѝ не е на мястото си и каква е тази кръв.

– Казвайте – рече тя, заплашвайки да ни отреже езиците, които така или иначе вече бяха в ръцете ни, ала тя не знаеше.